

VECKOBLADET

22

Utkommer fredagar

1992 18:e årg.

Lösnummer 2 kr

Fredag 14 augusti

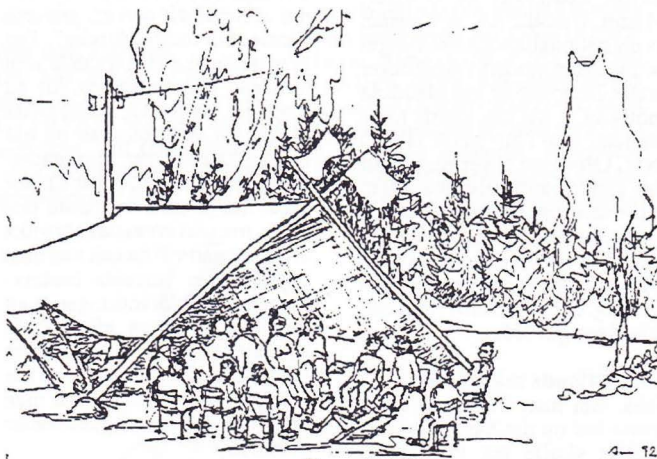
Grattis bananrepubliken Djingsis Khan!!

Efter tolv års bananfester i bostadsområdet Djingsis Khan får de tappra invånarna äntligen ett namn på sin park! Byggnadsnämnden fastställer i nästa vecka namnet "Bananparken" på den långsmala parken mellan de trevliga husen på Uardavägen och Lliongränden.

Förslaget ställdes i våras till byggnadsnämnden av Thomas Schlyter(v), och stadsingenjörskontoret har nu äntligen gått med det, sedan man funnit att parken saknar officiell namngivning. Motvilligt, eftersom stadsingenjören, som med denna månads utgång kommer att titulera sig "lantmästarchef" – vilken banal titel! – i flera år förhalat ärendet i namnberedningen. Många invändningar har förvisso funnits: namnen i området har i övrigt ingen anknytning till frukter och bär, inte ens exotiska sådana. Den som kan spexet Uarda på sina fem fingrar kan nog också konstatera att ordet banan knappast förekommer i texten, eftersom bananer inte importerades till Sverige när spexet skrevs.

En officiell namngivning måste dock innefatta ett motiv för namnet, och det står att finna i Thomas skrivelse: "Sedan tolv år tillbaka anordnas på försommaren varje år den s k Bananfesten i parken, som är allmänt känd under namnet Bananparken. Namnet kommer av de bananformade jordvallar, som avslutar parken mot norr och skärmar av från trafiken på nuvarande Neversvägen."

Ett annat namn blir också officiellt nästa vecka: Autostradan. Det är för varje gammal lundabo den välkända italienskklingande benämningen på Sveriges första motorväg, som öppnades 1953 mellan Malmö och Lund. Mången yngre bilist har näppeligen hört detta exotiska uttryck. Även i det här fallet är det Thomas Schlyter som ligger bakom förslaget att stadfästa det folkliga namnet, eftersom "motorvägen" inte är något namn. Dessutom kan man inte lita på vägverket, som byter beteckningar på vägar lika ofta som vissa bilister byter bil. Det är inte många år sedan riksväg 15 bytte namn till europaväg 66, och nu har E66 fått ett nytt nummer. Vägverket har sannolikt aktier i landets skyltfabriker.

Sommarläger 1992

I slutet av juli var det dags för Vänsterpartiet Skånes årliga Sommarläger. Som vanligt var platsen Hjertasjötorpet i Lönsboda. Riktigt som vanligt var det dock inte. Redan i inbjudan påpekades att lägret skulle bli en dag kortare. En scoutkår hade hunnit före oss och bokat torpet från söndagen, så lägret fick sluta på lördagen i stället. Nåja det skulle väl gå an.

När så programmet med deltagarlistan damp ner i brevlådan i slutet av juni, framgick att en del annat inte skulle bli som förr. En del gamla lägerdeltagare som Finn och de äldre ungdomarna skulle inte komma. Många asterisker och parenteser i deltagarförteckningen uttryckte dock hopp om de skulle ångra sig i sista stund.

När väl alla var på plats och lägret kommit igång kändes allt hemtamt och vant. Solen lyste som aldrig förr. De enda molnen på himlen var den stora skogsbranden vid Hökön några kilometer bort.

Vågar vi elda?

– Hur skulle det gå med lägerbålet på kvällen? – Vågar vi elda? – Ska vi fråga brandkåren?

Frågan avgjordes på stormötet. Efter debatt beslutades att vi skulle halägereld, dock med vissa restriktioner. Eldvakt, vatten, björkved och rimlig storlek på elden var medlen för att undvika en ny skogsbrand.

Andra följder av sommarens torka var att myggen uteblev och att Hjertasjön var mindre än vanligt. Vattendjupet var en halv meter lägre än normalt och därmed mer småbarns vänligt.

En följd av att de äldre ungdomarna fann andra sommarnöjen

och att några barnfamiljer med yngre barn debuterade, var att genomsnittsåldern på lägret sjönk.

Finn fanns inte

Trots Finns frånvaro var spökerierna aldrig i fara. Redan första dagen bildades en spökkommitté. Schackproblem och simhoppsskola fick vi dock klara oss utan.

De traditionella sysselsättningarna fiske, bad, volleyboll, brännboll, paddling och besök hos korgmakare saknades inte. På grund av värmen var bad den populäraste sysselsättningen. Årets nyhet var en uppskattad bouleturnering, initierad av kamrater som besökt Frankrike.

I avsaknad av äldre barn vann vi vuxna brännbollsmatchen mot barnen. En av de vuxnas slagmän bidrog starkt till segern då han slet sig från grytorna i köket varje gång de vuxna var innelag.

Engelsk frukost

Goer mad å möen mad å mad i rättan tid led vi som vanligt ingen brist på. Ett uppskattat inslag var den engelska frukost som serverades en morgon. På tal om mat, så hade Konsumföreståndaren, "Jösse Göing", av någon anledning tagit semester under lägerveckan.

Mjukstart

Vi går ut löst i detta första VB-nummer efter högsommaruppehållet: några rapporter från angenäma fritidsaktiviteter (fler kommer nästa vecka), ett par överblivna insändare osv. Till nästa vecka har det aviserats lite tyngre och hårdare politiskt material, och sen hoppas vi på en frän och livlig debatt. Välkommen med inlägg, kära läsare, både hårda och mjuka!

De politiska diskussionerna var som vanligt givande i den avspända miljö som lägret innebär. För undertecknad framstod Karin Svenssons rapport från Miljökonferensen i Rio som en av höjdpunkterna.

Världen utanför trängde sig på en eftermiddag då en helikopter dånade ner mot sjön för att hämta vatten till eftersläckning av den stora skogsbranden. Vi var några som funderade på hur 3000 liter från himlen skulle kännas om vår lägereld upptäcktes.

Silverskatt

En av förra årets begivenheter var den silverskatt som hittades i Hjertasjön. Då ingen ägare hade anmält sig återlämnade polisen skatten den till lägret. Stormötet beslöt att silvret, som var nysilver, ska användas som tävlingspriser och "arvode" till långväga diskussionsinledare.

Spökrundan inföll på torsdagen. Lämpligt mörker inträffade inte förrän vid 11-tiden på kvällen. Spökerierna var minst lika hemska som vanligt. För de yngsta (och även en del äldre) ordnades en alternativ runda på fredagseftermiddagen. Temat var olika skogsväsen med en äkta flöjtspelande näck.

På beskrivning framstår det som lägret var "som vanligt". Det är en av fördelarna, att det mesta är som det brukar. Alla närliggande var överens om att lägret genomförs nästa år igen, oavsett hur vinterns kongress utvecklar sig.

ellen

Aktuellt och historiskt

Sommaren är rätta tiden för udda läsutflykter. Plötsligt befann jag mig i juli läsandet en bok av f.d. bankkamraten, ordföranden i Kristliga Gymnasistföreningen vid H.a.l. i Jönköping, kommunalrådet, universitetsdirektören, bankdirektören m.m. Sverker Oredsson. Jag har läst en intressant bok av honom förr: hans doktorsavhandling i historia "Järnvägarna och det allmänna", om järnvägspolitik på 1800-talet. Fast av den minns jag mest ett yttrande av en riksdagsman om att järnvägsdriften i fråga om allmän komplexitet och problematik endast kan mäta sig sig med sexualdriften, ett citat som har kommit mig väl till pass i trängda lägen.

Hästjobb

Nu är det ju inne med historia igen och inte minst gäller det stormaktstiden. Folk sitter i sommarstugorna och läser om Karl XII och själv var jag nyss på Läckö tittade på Erik Dahlbergs utställningen. Oredssons bok bär den magnifika titeln "Gustav Adolf, Sverige och Trettioåriga kriget" (Lund University Press, 1992, 338 s.). Undertiteln är "Historisk beskrivning och kult" och vad det handlar om är alltså historiografi, hur historikerna har sett på den kände hjältekonungen genom tiderna. Jag är nog mest imponerad av modet att ge sig på detta ämne. Det är verkligen klassisk mark, ingen svensk eller europeisk historiker värd namnet, och många andra, har underlåtit att uttala sig i detta ämne. Bara listan över författare vars verk behandlats eller berörts omfattar sådär 250 namn. Helt enkelt ett hästjobb, innefattande läsning av så där 100 000 sidor text från fyra århundraden.

Grundfrågan är: Varför blandade sig Sverige i det som blev trettioåriga kriget (och som upplösningens berövade Tyskland ca en tredjedel av dess befolkning)? Det fanns ett svenskt krigsmanifest som förklarade saken, men det vet man ju hur det är med sådana förklaringar. Författaren förtecknar inte mindre än 11 olika orsaksförklaringar, från att kungen var ett redskap för Gud, via div. ekonomisk-politiska förklaringar till att det var ett angreppskrig framdrivet av den svenska feodala överklassen.

Vägvinnande prosa

Oredssons prosa är, skulle jag vilja hävda, ofta mer gedigen och vägvinnande i materialet än egentligen njutbar. Den saknar dock inte poänger ("I över ett och ett halvt sekel har Uppsala studenterna sjungit om det ärofulla att få falla och förblöda utan att de fått tillfälle att göra det."). Och jag frestades inte ens av den till synes uppriktiga antydning på sid 24

om möjligheten att gå direkt på sammanfattningen på sid 237. Bekantskapen med Julius Mankell – en liberal politiker och militärhistoriker som skrev kritiskt om Gustav Adolf på 1870-talet – var värd läsmödan. Mankell visade uppenbart civilkurage med sin ideologikritiska granskning av kungen. Han blev mycket riktigt nedtryckt av Odhner, Martin Weibull d.ä. och resten av det nationella etablissemanget och även om moderna skolböcker pratar lite beslöjat om blandade motiv så är det den gamla hjältebild som i huvudsak fått stå kvar. Oredsson säger rent ut att den gamla nationalistiska bråten inte ordentligt har rensats ut och att forskarvärlden under tiden har tigit eller skrivit om andra saker. Och han tvekar inte om sin egen mening: det var ett erövringskrig från Sveriges sida.

Ska Estlands sak bli vår?

Jaha, kan man fråga, vilket intresse har nu det här? Icke obetydligt skulle jag vilja säga. Samma frågor skulle ju kunna riktas om t.ex. varför USA ingrep i Vietnam eller Kuwait – var det som redskap för Gud, sanning och frihet (Per T. Ohlsson)?

Men intressanta är de mera närliggande frågorna. I dessa dagar uppmanas vi ju göra slut med våra småskurna provinsiella ståndpunkter och satsa friskt på det nya Europa. Den historiserande statsvetaren Lennart Bertson visade med en artikel i Sydsvenskan för några veckor sedan hur långt en gammal vänsterman kan komma i europeisk aktivism med plädering för svensk militär upprustning och anslutning till den nya europeiska försvarsmakten. Det vimlar helt enkelt av skrivbordsstrategier och löjtnantsgenier i spalterna för tillfället. Det började med några insändare men nu skrivs det också ledare om att vi borde börja skicka svenska vapen till de baltiska länderna. Sjöofficerare talar om att nu gäller det att visa flaggen öster om Gotland – den svenska flottan bör regelbundet patrullera och öva där. I förbund och rivalitet med Tyskland ska vi tydligen åter bygga upp ett Östersjöväld.

Vinspalten

– Vi hade varit och campat i Norge och när vi kom hem gick jag på Bolaget och skulle köpa en flaska Parador, för vi hade hört av bekanta att vin hade blivit billigare. Men det hade gått upp i stället, vad är det för lurendrejleri? Min vän pensionärsfrun i Ystad var upprörd, och jag förstärkte henne. Parador ("Mjuk smak med mild fruktsyra, lite bärig ton och tydlig sötna") kostar nu kr 38,- mot tidigare 32,-, en höjning med drygt 18 procent.

Framåt jul kommer hon att upptäcka att Vinglögghöjts från 37- till 52,-, en höjning med 40 procent! Jag tror inte att hon då kommer att balansera detta mot att Gula Ankan m.fl. har blivit billigare.

Enligt pressens och politikernas samlade uttalanden har prisförändringarna skett genom att skatten nu baseras på dryckerens alkoholhalt och att priserna därmed blivit mer "rättvisa". Det är ungefär lika övertygande som om man argumenterade för att momsens på maten skulle bytas ut mot en skatt baserad på hur många kalorier per kilo matvarorna innehåller. Det var såklart inget heligt med de gamla priserna, men det intressanta är vilka effekter man vill ha och vad man uppnår. Den korrekta beskrivningen av prisförändringen är att man har gjort en eftergift åt alkohollobbyn inom och utom landet och för att inte missa för mycket statsinkomster låter man folk med enklare dryckesvanor betala mer.

Jag förväntar mig inga applåder över detta konstaterande från läsekretsen som till stora delar väl tillbringa halva sin fritid läsande vinspalter och avsmakande diverse fynd med balanserad karaktär och lång eftersmak. Som Svante Nycander i DN påpekat, verkar prisförändringarna i negativ riktning vad gäller de alkoholpolitiska målen genom att ytterligare popularisera vindrickandet. Glamoriserandet av vinbranschen skär just nu som en varm kniv genom smör i mellanskikten och bådär för framtida alkoholproblem.

Alkoholpolitik

Det är svårt att tala om alkohol, bl.a. därför att sådant tal så länge varit en angelägenhet enbart för dem som valt att inte förtära alkohol. Den som valt annorlunda avstår då alltför ofta från all tankeverksamhet när det gäller alkoholpolitik. Jag satt i sex år i en social distriktsnämnd i Lund där vi till mycket annat hade till uppgift att yttra oss i utskänkingsärenden. När jag några gånger försökte få till stånd meningsutbyte om det lämpliga i att t.ex. tillstyrka utskänkingsstillstånd

på arbetsplatsrestauranger så var det som att köra huvudet i en vägg. Bland nämndens ledamöter fanns bara en primitiv fatalism och en uppdelning mellan "vi" och "dom". Alkoholproblemen i Lund bestod enligt deras mening i det tjugotal personer som gärna uppehåller sig vid Mårtenstorget och Järnvägsparken. Och det visste väl alla att alkoholister skaffar sig ändå sprit och varför då krångla till det för vanliga människor som du och jag som vill ta ett glas på fredagskvällen? Nej, se på det gemytliga Danmark, där ..., tja ni vet.

Grundbulten

Det är svårt att ha flera saker i huvudet på en gång, men det är just vad man behöver i alkoholfrågan. Man borde kunna tycka att alkohol är en tillgång i livet och med välbehag inte bara tömma ett litet glas utan en hel flaska och samtidigt inse att det är bäst om det inte sker för ofta. Självgör jag så och grubblar bara över vad som ska betraktas som för ofta. De flesta av oss klarar ju också balansgången utan sociala eller medicinska följder. Men grundbulten till förståelsen av det här området är följande som är empiriskt belagt från land till land: *Alkoholproblemen i ett samhälle står i direkt proportion till totalförbrukningen.* Alkoholproblemet är ingets som är avgränsat till en särskild grupp människor som drabbas av en särskild sorts "sjukdom".

Jag påstår inte att det därmed är solklart hur ett samhälles alkoholpolitik bör vara utformad, bara att det är värt att tänka på och att inga lätta lösningar finns. Med den insikten kan man förhålla sig mycket kallsinnig till enkelspårig argumentation om att nu borde starköl och vin få säljas i Konsum. Vad är det för fel på brännvin, är det första man kan fråga. Vi vet svaret: brännvin är förbundet med det gamla supandet, inte med det nya ofarliga glamorösa.

Som sammanfattning: det är inget fel att dricka sprit, men man ska inte hyckla med vad det är man sysslar med.

Lucifer

Rinnebäck sabbas?

Folkpartiet förvånade sig själv genom att inte stödja sitt eget förslag om en väg över Höje å öster om Värpinge by, när gatunämnden i onsdags beslöt om en anslutningsväg till nya väg 108. Krampaktigt slöt man upp bakom bilisthögerns krav på vägen över Rinnebäcksravinen, och inte ens centern röstade emot. Den borgerliga majoriteten höll med hjälp av ordförandens ut-

slagsröst. Mp, s och v sade bestämt nej till att skövla detta fina promenadstråk, och förordade tills vidare att trafiken får gå genom Värpinge by.

Moderaterna styr i Lund nu, det märks. Fp och c rätte och packle sig därefter, vilka egna förslag de än må ha haft.

Det är inte säkert att det går lika illa i byggnadsnämnden nästa vecka!

Tho

Lundablåsare förverkligade söderhavsdrom

Jonas Forssell lyfte pinnen och där klingade den storslagna musiken ur Fellinis *Attaohenhalv* i Jonas' magnifika arrangemang ut i den cykladiska skymningen. Scenen var torget i Plaka, gamla stan på Milos. På den vackra piazzan hade stadens invånare samlats för att lyssna på något mycket exotiskt, Lunds Universitets orkester (!), som den socialistiska borgmästaren hade döpt om Röda Kapellet och systerorkestern från Stockholm till.

Det var en konsert som man bara önskar att VBs läsare haft möjlighet att uppleva. Sällan har orkestern/orkestrarna klingat så vackert, spänstigt och mäktigt. Så var vi också 50-talet spelande som leddes av oss tre dirigenter; Birgit Stare var den tredje. Plaka ligger vackert utbredd på ett högt berg, med utsikt över hela ön, ön som draperar sig mjukt kring den insjunkna vulkankrater som utgör en av Medelhavets bästa naturliga hamnar. Orkestern stod prydligt uppställd på en hög trappa som leder upp till öns museum i klassiserande arkitektur.

Annorlunda

Aftonen var varm och Plakas befolkning hade mött upp för denna annorlunda upplevelse. Milos har visserligen varit med om mycket under sin minst femtusenåriga civilisations historia, men ön har klarat sig undan det värsta turist-raseriet som ju präglar delar av den stora grekiska världen. Därför var detta besök av 100 svenskar något som i viss mån präglade åtminstone Adamas, Plakas hamnstad där vi huserade under två juniveckor.

Konserten var den enda i Plaka, annars spelade vi var kväll på Adamas torg eller i hamnen strax bredvid. Tyvärr blev det aldrig av att spela i den romerska amfiteatern strax utanför Plaka, en av Medelhavets pärlor. Strax bredvid den ligger den åker där Venus av Milos (den meliska Afrodite), den armlösa statyn hittades 1820, och snabbt smugglades undan dåvarande herrefolket turkarna (Grekland slog sig fritt 1821-1829), för att sedan dess ha befunnit sig på Louvren i Paris.

Milos? Ja, ön ligger halvvägs mellan Athen och Kreta, i Cykladerna. Via Georg Siotis i Röda Kapellet och hans mor på Milos ordnades resan och vi hade kontakt med den socialistiske borgmästaren i Plaka. Oss ovetandes råkade vi på det viset rakt in i en politisk-ideologisk konflikt, eftersom borgmästaren i Adamas är borgerlig. Detta var inte bara en fråga om ideologisk överbyggnad. Adamas är den enda turistorten på ön och där vill man utveckla turismen. I Plaka och på resten av ön är man (de styrande åtminstone) nöjd med sakernas tillstånd och vill inte ha en massa turister och turistanläggningar som stör den urgamla stenindustrin och de stora lastbilarnas trafik.

Arbete och kapital

Därför har arbete och kapital formerat en klassisk allians å la SAF-LO/SAP för att skydda stenindustrin. Här finns allehanda sten- och mineralbrott, bland annat silverfyndigheter bryts. Stenindu-

vulkanjordmån. Här bor endast 5000 bofasta men städerna känns betydligt större, speciellt hamnstadens Adamas med affärer, restauranger och kaféer. Människorna verkade ostörda av den turism som ändå finns, de var naturligt vänliga och värdiga. Vi hade – naturligtvis – härligt väder med mycken värme, men ändå med den där lilla svalkan som havsbrisen ger. Goda stränder inom gångavstånd sörjde för ljuvliga dopp när morgonens repetition i hetta var avslarad. Hela den första veckan ägnades nämligen åt intensivt spelande. Repetition både för- och eftermiddag och sedan konsert på kvällen. Kraftsamlingen

strin utgör en direkt länk bak i forntiden. Då var Milos rikt på grund av obsidianfyndigheterna. Obsidian är en vulkanisk bergart som har stelnat hastigt utan att kristallisera sig, på ett sätt som påminner om glas. Obsidian kan därför – likt flinta – slipas till stor skärpa. Naturligtvis blev obsidian eftersökt till knivar och liknande. Det finns till och med en modern entusiast som har låtit sig opereras med en skalpell av obsidian! Milos exporterade obsidian till hela östra Medelhavsområdet och hade tidigt en rik kultur.

Ön är alltså halv måneformad och har karg, men hyggligt bördig

gav också resultat, orkestern höll mycket hög klass och man kan enkelt sammanfatta veckan med att vi sällan haft så roligt.

Mitt i resebroschyren

Den totala avkopplingen för den

hälfte som musicerade kom andra veckan då vi via buss eller moped åkte ut och tittade på resten av ön och hittade guddomliga stränder på flera håll. Ofta trodde man sig sitta mitt i en resebroschyr med de mest paradisiska fotografier: lång öde strand, blått eller grönt friskt vatten och den där lilla restaurangen med det enkla, goda grekiska köket; som

allting annat på ön till mycket rimliga priser för oss nordbor. Barnen snorklade och kom upp med eremitkräfter, sjöstjärnor och någon bläckfisk. På bergssidorna betade stora gethjordar.

Alla var inte kvar andra veckan, vandrarsektionen under Gunnar Sandin föredrog ju värmen fjärran från havet i Peloponnesos' berg och trodde de skulle åka smalspårig sovvagn. Därmed missade järnvägsforskaren hr Sandin de rester av milosiskt smalspår som låg prydligt upplagrade vid de tyvärr nedlagda salinerna, saltbassängerna.

Tre fester blev vi inbjudna till, varav en förstas var vår egen avskedsfest. Först deltog vi i en religiös fest i Adamas. På gården utanför den lilla kyrkan (det finns 162 kyrkor på ön!) talade först prästen länge och strängt (tror jag). Efter syföreningens ordförandes (åter min förmodan) tal blev vi bjudna på mat, vin och dans. Och som det dansades! De två spelmännen vävde oändliga suggestiva slingor på fiol och bouzouki och gammal som ung dansade. Så småningom kom även de djävare bland gästerna igång och visade god knätofsuppfattning i de annorlunda dansstegen.

Den andra festen var en religiös högtid vid katakomberna. Dessa ligger också högt på berget nära amfiteatern. Här höll sig kristna undan redan på 100-talet (e Kr) och platsen helgas fortfarande som en kyrka. Här fick vi lyssna till de skäggiga prästernas uråldriga sjungna mässa, med vulkanbukten och bortre delen av ön som effektfull fond.

Afrodite

Stamstället hette Yankos, där vi inte bara intog mängen frukost, lunch och middag, vi repeterade också alldeles bredvid på strandpromenaden, närmare bestämt på en lekplats. Här firades också avskedsfesten med långbord på promenaden och dans och musik natten lång. Yanko förerade orkestern en nästan naturstor kopia av den meliska Afrodite och fick som gengäva en svensk konstlåg. Damen torde placeras på Kvarnby folkhögskola som också var inblandad i arrangemanget.

Midsommar firade vi ombord på en utfärdsbåt som tog oss till en obeodd fager vik. Med endast en liten ensam kyrka som bakgrund badade vi, sjöng Taube och tittade på barnens saltomortaler i farbror Finns hoppkola. Milos framstår som vår världsdels förverkligade söderhavsdrom, tycker

Håkan Olsson

VECKOBLADET. Bredgatan 28, 222 21 LUND. T 046/13 82 13. Postgiro 1 74 59-9. Pren 120 kr per år. Ansv. utg. Monica Bondeson. Sättning och lay-out VB-red. på Tidskriftsverkstan (Wallin & Dalholm) Fabriksg. 5. T 11 51 59 onsd. faxnr: 046/146582. e. kl 18. Manus lämnas senast onsd. kl 17 på Bredg. 28. Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmannens egendom. Red. förbehåller sig rätten att korta insänt material. Tryck: KF-Sigma, Lund. Utges med stöd av Vänsterpartiet. Red. ansv. för innehållet.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet, (Se ovan)
NY ADRESS.....

Jan Holmquist kommenterar Håkan Olssons insändare "Nöd-vändig blodsmak" i Veckobladet nr 21/92 som utkom 5 juni.

Trots att två månaders vatten flutit under Højeåbron sedan dess publiceras vi detta genmäle och hoppas att den viktiga debatten, mellan traditionalister och förnyare inom vandringssektionen, fortsätter.

Insändarred.

Kommentar II

Håkan Olsson tycks ha tappat vikingalynnet, nog så nödvändigt när man besöker Grekland. I Veckobladet nr 21 riktar Håkan kritik mot vandringar som ger blodsmak. Trots tolv års erfarenheter av gående i Skåne och Europa har jag missat den upplevelsen.

Men huvudfrågan är politisk: ska vandringssektionen ta efter v:s praktik? Alla åsikter är tillåtna (men bör inte publiceras i s.k. borgerlig press) men dessa stridande viljor kan omöjliggöra enas om ett gemensamt program. Avhoppet är legio. Partiledaren mobbas grymt.

Utrymmet för kompromisser, en svensk specialitet, är stort. Jag tror inte vana vandrare opponeras sig mot lite kortare etapper eller längre pauser. Att gåendet är målet bör dock inte kompromissas bort. Att tillåta bussåkning är naturligtvis helt absurd och mot vandringsidé.

Räcker inte dessa förslag kan vi återgå till en annan av den gamla vänsterns specialiteter, splittring. Vs går som vanligt medan Vsv (Vi som vilar) åker buss, talar med lokalbefolkningen och turistar. Jag är inte säker på att de unga väljer Vsv, lite utmaning hör också till.

Jan Holmquist

PS Håkan, vad är det för fel med vandring Lund-Eslöv ToR? En mycket vacker sträcka vid denna tid, då slipper du också västerlänningens ständiga jakt på exotism.

Nej till EG Lund svarar VB

I Veckobladets sista nummer innan sommaruppehållet beskrevs under rubriken "svagt organiserat EG-motstånd i Skåne" hur risigt EG/EU-motståndet är här i trakterna.

Nu vill jag gärna berätta om hur illa det är ställt i Lund.

När Nej till EGs lokalgrupp bildades i april fanns det ungefär 20 medlemmar. I skrivande stund (början av augusti) är vi 143 betalande, och i adressregistret finns ytterligare ca 100 personer som antingen kommer att bli medlemmar eller bara vill ha vår information.

Var våra medlemmar står politiskt vet vi naturligtvis inte, och bryr oss heller inte om så länge de stöder vår plattform (rasister göra sig icke besvär). Några personer är mer eller mindre välkända medlemmar av v och mp, men vårt intryck är att EU-motståndarna här i stan utgör ett tvärsnitt av ganska vanliga lundabor, och naturligtvis en hel del studenter.

Hur är det då, gör vi något?

Tja, från 1 maj och till midsommar stod vi på torget varenda lördag med bokbord, tal och ibland musik. Nu i höst kommer vi också att stå på torget, vi kommer att ha öppet på vår lokal så mycket vi kan (den ligger på Nygatan, f.d. Verdandis Bokcafé), vi startar studiecirklar, ska sprida gratismaterial så mycket vi har råd och ordna offentliga möten. Höstens första medlemsmöte äger rum tisdag 8 september på Fakiren, offentligt möte blir det 29 september med Per Gahrton.

Någon kanske undrar hur vi finansierar allt detta? Svaret är att bokbordsförsäljningen variten god inkomstkälla, och att vår stödfond hittills inbringat ungefär 5 500 kronor — inte dåligt på den här korta tiden. Men början av hösten blir kärv ekonomiskt, så fler bidrag mottages tacksamt.

Liksom naturligtvis fler medlemmar. Vårt pg är 450 08 23-6, vår adress är box 1550, 221 01 Lund. Medlemskap kostar 150:- för ungdomar under 26 år utan egen inkomst 50:-, fast då ingår inte tidningen "Kritiska Europafakta".

Välkomna till Nej till EG i Lund!
Nilla Bolding
kassör

Följ kongressdebatten

Varje vecka kan du följa kongressdebatten i Norrskensflamman. (ober. soc.). Köp lösnummer i tobaksaffären på La Fiskaregatan vid Bantorget.

Datorspalt!

Alla de stora drakarna i vår omgivning håller sig med avdelningar med olika tema. Det finns t ex golfspalt, ekonomisidor, matspalt, datorsidor. Ekonomi brukar vi skriva om, dock inte återkommande. Matspalten har avsmannat i brist på politiska matrecept. Golfspalten överläter vi gärna åt Arbetet och Sydsvenskan. En datorspalt ligger mer i tiden. Denna spalt bör dock få en egen profil i VB. Denna spalt borde ta upp saker som "Igår hände en lustig sak när jag skrev på min dator...".

Eftersom alltmer skrivs med hjälp av dator, som t ex denna tidning, kommer fler och fler i kontakt med datorn. Detta ger upphov till mycken frustration och ofta även funderingar över hur programkonstruktörerna egentligen har tänkt, om de har tänkt.

I mitten av 80-talet började datorhandböcker översättas till svenska. Dessa alster var helt oläsliga även på svenska.

Numer är man mer professionella. Microsoft tillverkar det populära ordbehandlingsprogrammet Word som detta alster är skrivet med. Alla deras program för Europa tillverkas på Irland. Där finns en hel stab med svenska språk- och dataexperter. Den svenska versionen, inklusive medföljande ordlista, har alltså producerats av dessa svenskar.

Ej med vår tid

Vad jag undrade häromdagen var om de inte läst en svensk tidning sedan de flyttade till Irland. Jag skrev en text med partibeteckningen Vp på ett par ställen. Stavningskontrollen stannade omedelbart på denna förkortning och påstod att den inte fanns. I ett försök att vara vänlig förslög datorn att jag, i stället för VP, borde använda VPK, som finns i ordlistan!

Om ni reser till KÖPENHAMN

någon av de två närmaste söndagarna rekommenderar vi er att bege er till Nørrebro Runddel kl 12. Där startar stadsvandringar genom de klassiska industri- och arbetarkvarter som bröderna Frants och Erik Henningsen avmålade i början av seklet. Guiden berättar om de miljöer som man genomvandrar och förbinder dem med målningarna, som man sen kan bese på arbetarmuseet där vandringen slutar.

En fläkt från Medelhavet

är rubriken på programmet för Röda Kapellet konsert i Stadsparken i övermorgon söndag. Konserten är den andra av tre som orkestern ger i musikpaviljongen denna sommar.

Den första konserten, 5 juli innehöll något för detta röda kapell så ovanligt som brunnsmusik. Det för dagen bantade kapellet framträdde som förstärkt mässingsoktet. Förstärkelsen bestod av Håkan Olsson och Bo Fagerström med förflutet i Bleckhomen.

Kulturförvaltningen (arrangör) var nöjd med arrangemanget. Publiken (släkt, vänner och turister) var nöjd med musikanterna. Musikanterna (alla tretton) var nöjda med publiken, som lovade att återkomma.

Det löftet inkasseras på söndag kl 19.00 i musikpaviljongen då Röda Kapellet redovisar resultatet av sommarens musikläger på Milos.

Fläkten från Medelhavet innehåller ett antal ilar från Italien, en pust från Palestina och resten melodier från Miklagård.

Tredje konserten äger rum sönd 6 september. "Från sågspån och tiljor" är temat.

MÖTE MÖTE

RÖDA KAPELLET Sö 16.8 kl 15-17 Obs tiden! rep med Birgit i Kapellsalen för spelning i Stadsparken. Repertoar: 8, 12, 169, 184, 187, 194, 230, 231, 232, 233, 247, 252, 258, 266. Spelning kl 19.00 i musikpaviljongen, dir: Birgit. Samling kl 18.30 för stämning mm.
Nästa helg på Hanö. Samling för gemensam bilfärd Clemensstorget fred 21.8 kl 14.45 för resa till Nogsund där sista båten till Hanö avgår 17.15. Eftersläntare kan åka båten på lördag 10.30. Beräknad kostnad ca 400:-/pers. Anmäl till Kristina(113086) eller Rune(115069).

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Rune Liljekvist, Gunnar Sandin och Thomas Schlyter.

Tel. red. onsd e 18:
046/11 51 59
Fax : 046/14 65 82

Kontaktdaktör för nästa nummer:
Gunnar Sandin, tel 13 58 99.
Vid utebliven tidning ring
Rune Liljekvist 13 82 13 el. 11 50 69